

September 2015

Weekthema: Diaconaat vanuit de Bijbel in praktijk

Dinsdag

Wereldwijd diaconaat

Lezen: Romeinen 15: 25-29

We belijden elke zondag dat we geloven 'een heilige, algemene, christelijke kerk'. Dat woord 'algemeen' staat voor 'katholiek'. De kerk is niet aan één plaats gebonden, maar katholiek: wereldwijd. Dat leert ons ook dit Schriftgedeelte. Een opmerkelijke wending: we zouden gezien het voorgaande verwachten dat Paulus nu rechtstreeks naar Rome zou reizen. Maar nee: hij gaat eerst nog naar Jeruzalem, om daar diaconale hulp te verlenen door middel van het afdragen van een collecte. Die collecte is onder christenen uit de heidenen gehouden, speciaal voor de arme Joodse broeders in Christus. De gemeente in Jeruzalem die Jezus als Messias beleed, had het blijkbaar in materieel opzicht niet breed. Op deze manier schieten broeders en zusters van elders hen te hulp. Maar dat ontvangt hier wel een speciaal accent. De kerk uit de heidenen mag nooit vergeten dat haar wortels liggen in Jeruzalem. Ze is niet in de plaats van Israël gekomen, maar door het geloof bij het oude volk ingelijfd. Laat er dan via financiële betrokkenheid dankbaarheid blijken over de geestelijke zegen die in de Messias van Israël ontvangen werd. Steunt jij ze ook: Joden die Jezus als Messias belijden? En bidt jij voor het nog verhardde deel van Israël?

Woensdag

Strijden in de gebeden

Lezen: Romeinen 15: 30-33

In de kerk kennen we geen helden. Christus' gemeente wordt gediend door 'menschjes uit het stof verzezen' (Calvijn). Ze kunnen niets in eigen kracht en kunnen in bepaalde situaties beven als een rietje. Zo ook Paulus. Hij gaat dan wel met de opbrengst van een collecte naar Jeruzalem, maar hij ziet er als een berg tegenop. Om twee redenen. Er zijn in Judea 'ongehoozamen'. Daarmee zullen de Joden in het algemeen bedoeld zijn, die zich als vijanden van het kruis van Christus opstellen. Ze zullen hun pijlen richten op de ambassadeur van Christus: Paulus. En ten tweede: Paulus is er ook nog niet zeker van of de broeders in

Christus te Jeruzalem de collecte van de heidenen zullen aanvaarden. Zal het hun eer te na zijn? Of zal juist hierin de eenheid van Christus' wereldwijde kerk blijken? Daarom vraagt de apostel om gebed – iets wat hij trouwens veel vaker doet. Opmerkelijk is de uitdrukking 'strijden in de gebeden'. Zendingswerk is vooral gebedswerk. Er is een geestelijke strijd gaande tussen het Rijk van God en het rijk van satan. Van de zijde van Gods kinderen wordt die strijd vooral op de knieën gevoerd. Ben jij door genade een bidder geworden? Strijd dan mee in je gebeden. Luther noemde het gebed 'het grof geschut der christenen waarmee de hemel bestookt wordt'. Langs die weg wordt Gods kracht in zwakheid volbracht.

Donderdag

Recht doen aan de naaste

Lezen: Deuteronomium 10: 12-22

Gods trouwe zorg en bewaring in het leven van Zijn volk vraagt om dankbare erkenning. Mozes houdt het volk hier de spiegel voor. 'Wat vraagt de Heere van u? Toch niets dan Hem te vrezen en in Zijn wegen te wandelen?' Welnu, dat moet uitkomen in alle aspecten van het leven. Onder meer in het oog hebben voor wat zwak en kwetsbaar is. Is de Heere ook niet zo ten opzichte van Zijn kinderen? Dan moet dat een weerspiegeling vinden in mijn omgaan met anderen! Hier worden de weduwen en de wezen genoemd, als ook de vreemdelingen. In het oude Oosten veelal rechteloze en machteloze mensen, door anderen uitgebuit. 'Zo zal het onder u niet zijn!', zegt de Heere. Zo zal het ook onder ons niet zijn! Niet in onze samenleving. En nog minder onder hen die zich christen noemen. De Heere komt voor ze op. Ze hebben bij Hem een speciale plaats. Laat ons hart ook voor de kwetsbaren en zwakken open staan. Wie door genade zelf voorwerp van Gods barmhartigheid is geworden, die zal erop gericht zijn ook anderen barmhartig te zijn. 'Het is de Heer' die het recht der armen, der verdrukten gelden doet... ' (Ps. 146).

Vrijdag

De juiste volgorde

Lezen: 2 Korinthe 8: 5-8

Het is echt hartverwarmend zoals de gemeenten in Macedonië hun offervaardigheid getoond hebben. De Kerkenraden hoefden geen 'bedelbrieven' rond te sturen, de

penningmeester hoefde geen stukje in het kerkblad te schrijven met een zachte aansporing om de bijdrage toch niet te vergeten. Het geheim? 'Zij gaven zichzelf eerst aan de Heere.' Dat is het antwoord van het geloof op Gods Evangeliewoord. De Heere zelf dringt om Christus' wil aan: 'Geef Mij jouw hart'. Is Hij het niet waard, om niet *iets* van ons maar onszelf *helemaal* te ontvangen? Is dat door de Heilige Geest al jouw antwoord geworden: 'Ziel en geest en lichaam, Heer', leg ik op Uw altaar neer; neem mijzelf...'? Wie zichzelf zo aan de Heere leert geven, geeft zich ook aan de ander' ...en daarna aan ons', zoals aan Paulus destijds, als dienstknecht van God. Aan medegelovigen die hulp nodig hebben. Hulp aan de naaste zonder overgave aan de Heere, hangt in de lucht. De diepe grond ontbreekt. Maar wie Christus als zijn Borg en Zaligmaker kent, heeft ook oog en hart voor de minste van Zijn broeders. We mogen gerust zeggen; in dat opzicht waren de gemeenten in Macedonië een voorbeeld. Voor de Korintiërs... en voor ons.

Zaterdag

Het diepste motief

Lezen: Jesaja 53: 1-5 en 2 Korinthe 8:9-12

Jezelf aan de Heere geven en daarna aan de broeders, zagen we in het vorige stukje. Maar hoe kan dat? Waar berust dat op? Daarop geeft de apostel in vers 9 het antwoord: de Heere Jezus Christus heeft Zichzelf aan zondaars gegeven. Dieper nog: Hij gaf zich voor hen, tot in de uiterste armoede, ja, 'tot in de allerdiepste versmaadheid en angst der hel' (Avondmaalsformulier). Wij hebben het nog wel eens over een prediking van een rijke Christus en een arme zondaar en hoe die twee tot elkaar komen. De tekst keert dat op een bepaalde manier om: een arme Christus en een rijke zondaar. Christus was rijk; Hij leefde voor Zijn menswording in de eeuwige heerlijkheid van de Vader. Maar vrijwillig legde Hij die glans af. Hij werd arm, daalde neer in een bestaan dat door de zonde ontsierd is. Zo, dat er aan Hem geen gedaante of heerlijkheid was (Jes. 35). En jij en ik? Wij zijn zo onnoemelijk arm van onszelf – arm aan alles wat we nodig hebben om voor God te kunnen bestaan. Heb jij dat al ontdekt? Door Christus vrijwillige vernedering en armoede maakt Hij zondaren rijk. Zijn Geest verkondigt het jou en doet je echt leven uit Hem. Werkerlijk...!

Zondag

Geven is een zegen

Lezen: 2 Korinthe 9: 1-5

We kunnen allemaal wel eens goede voornemens hebben. Maar we weten ook: niet elk voornemen wordt omgezet in een daad. Er is Paulus veel aan gelegen dat de Korintiërs zullen doen wat ze beloofd hebben. Het is inmiddels een jaar geleden dat ze zijn begonnen om zich in te zetten voor hun broeders in Jeruzalem. Paulus zelf zal naar Korinthe komen om de collecte in ontvangst te nemen en vervolgens naar Jeruzalem te brengen. Maar dan moet er natuurlijk wel wat klaarliggen... Vandaar, dat hij eerst een delegatie naar Korinthe heeft gestuurd om een en ander te organiseren. Want met alleen enthousiasme kom je er niet. En wie vanuit de brieven de Korintische gemeente een beetje kent, weet dat dat gevaar in meer dan één opzicht op de loer ligt. Wanneer nu de inzameling daadwerkelijk gehouden wordt, zal dat een zegen zijn (vers 5). Met dat woord 'zegen' doelt de apostel in de eerste plaats op het overvloedige van de inzameling: een collecte die er zijn mag en niet zo een die als een 'fooitje' te typeren valt. In het laatste geval zoekt de gever nog zichzelf! Maar vervolgens zit er in een royale collecte ook een zegen voor hen aan wie ze ten goede komt. Ze proeven er de liefde in. Geld met de geur van Christus erin zó geven, is een zegen!

Maandag

Hij die roept is trouw. Wij ook?

Lezen: Mattheüs 25: 14-46

Jezus zou zijn werk op aarde kúnnen doen zonder ons. Hij wíl het doen door ons heen! Daarom moeten wij Hem dienen alsof het van ons afhing. Wij zijn verantwoordelijk! Als we dan voor Hém gewonnen zijn, gáán we er ook voor – zoals die twee uit de gelijkenis. Dan groeit de zegen naarmate wij gehoorzaam trouw bezig zijn. En toch: hoevéél we dan misschien mogen doen, het is altijd nog weinig vergeleken bij wat ons wacht als Jezus komt! – En nummer drie? Tja – je zult maar de man met het éne talent zijn. Geen wonder toch dat hij de veiligste weg kiest: niets doen!? Want stel je voor dat je dat éne talent ook nog verspeelt... en dat bij zo'n harde meester. Maar dat laatste blijkt een smoes van hem. Want waarom heeft hij dan zelfs het minimale nagelaten? De man deugt dus niet: hij heeft geen hart voor zijn meester. Daarom ontbreekt bij hem de bereidheid. – Dát is de maatstaf

waarnaar ook wij eenmaal beoordeeld worden. En als we wél bereid zijn maar eigen beperktheid beseffen: wie ben ik!? Wat kan ik!? Weet dan dat Christus geen harde Meester is. Hij wil Zijn kracht ontplooiën juist in onze zwakheid.